Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CII. No. 139. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 25, 1995. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 25-го ЛИПНЯ 1995 р. Ч. 139. РІК CII.

Митрополит Філарет дає пояснення

Київ (УНІАР).— У середу, 19-го липня, відбулася пресова конференція вищого духовенства УПЦ КП, присвячена трагічним подіям під час похорону Патріярха Володимира.

Керуючий справами Київського Патріярхату Митрополит Філарет під час пресової конференції сказав: "У листі до Уряду ми просили дозволу поховати Патріярха в Лаврі чи на території Софійського собору, що є традиційним місцем поховання українських митрополитів, а тепер і патріярхів".

Далі Митрополит розповів, що перед початком похорону його викликали до Кабінету Міністрів і повідомили про дозвіл поховати Патріярха на Байковому цвинтарі, поруч з могилою Михайла Грушевського. На що Владика Філарет відповів, що це рішення є для Церкви неприйнятним, бо принижує гідність як Патріярха, так і Церкви, і означає, що Уряд не визнає УПЦ КП та применшує її ролю у розбудові української держави. Митрополит Філарет також застеріг про можливе народне невдоволення рішенням Уряду, "бо ми відспівуємо сьогодні не тільки священика, але й борця за українську державність".

За словами Філарета, духовенство категорично відмовилося поховати Патріярха на Байковому цвинтарі. У разі, якщо не буде дано дозволу на поховання Патріярха Володимира у Софії Київській, представники духовенства готові були везти тіло спочилого Патріярха до ЗСА і поховати там, поруч із першим українським Патріярхом Мстиславом.

Митрополит Філарет категорично заперечив звинувачення проти Церкви в ескаляції конфлікту. За його словами, саме Церква робила все можливе, щоб полагодити конфлікт мирним шляхом.

Завершено працю над законопроєктами

Київ (УНІАР). — Голова Комісії Верховної Ради з питань правової політики та судово-правної реформи Володимир Стретович повідомив на пресовій конференції, що відбулася у пресовому центрі Верховної Ради, що працю над законопроєктами про вибори та про партії" завершено.

В.Стретович торкнувся проблеми конституційної угоди, наслідки котрої, на його думку, дадуться в знаки лише восени.„ А зараз конституційна угода дала Україні поганий політичний мир, який все ж таки краще, ніж добра сварка", — підкреслив він.

Заторкнув він також справу схвалення нової конституції України. „Єдиний шлях, яким може бути затверджено головний закон нашої держави — це голосування за його схвалення у Верховній Раді". Але цього довершити буде нелегко, бо на проведенні референдуму з приводу введення в дію конституції наполягатимуть як Президент і його команда, так і „ліві" — комуністи і соціялісти. Якщо проєкт конституції писатиметься під впливом змісту конституційної угоди, то практично немає шансів набрати конституційної більшости голосів, необхідної для ухвалення.

В Україні видано ювілейну монету

Київ (УНІАР). — Національний Банк України 19-го липня уводить в обіг ювілейну монету „Богдан Хмельницький", котрої номінальна вартість є 200 тисяч карбованців.

Монета присвячена 400-річчю від дня народження гетьмана України Богдана Зіновія Хмельницького. Нумізмати можуть придбати цю ювілейну монету в регіональних управліннях Національного Банку України, комерційних банках і в Асоціяції Нумізматів України.

Появилася книжка споминів О. Тарнавського про літературний Львів

Філядельфія. — У Львові, у Видавництві „Просвіта", вийшла з друку в червні 1995 року книжка споминів Остапа Тарнавського про літературне життя Львова в час війни — під совєтською і німецькою окупаціями. Книжка називається „Літературний Львів, 1939–1944", має 135 сторінок тексту і цілу низку документальних фотографій.

Вступну статтю про автора написав львівський літературознавець Микола Ільницький, а мовну редакцію здійснив письменник Роман Іваничук. Книжка надрукована на доброму папері, в твердій оправі і прикрашена карикатурами-шаржами львівських письменників роботи Едварда Козака.

Книжка „Літературний Львів, 1939–1944" вийшла тиражем 10,000 примірників і її продає Видавництво „Просвіта" в Україні. В Америці є тільки невелика кількість примірників цієї книжки. Зацікавлені читачі можуть набути її, надсилаючи замовлення і 10 дол. на адресу: Marta Tarnavsky, 6509 Lawnton Ave., Philadelphia, Pa. 19126-3745.

КАСЕТИ З ВІДПРАЦЬОВАНИМ ЯДЕРНИМ ПАЛИВОМ ВІДПРАВЛЕНО У РОСІЮ

КИЇВ. — Україна відправила в Російську Федерацію перші у цьому році 144 касети з відпрацьованим ядерним паливом. Про це повідомив перший заступник голови Державного комітету України з використання ядерної енергії Нур Нігматуллін. Ближчим часом з Південно-української, Рівенської та Запорізької АЕС буде відправлено ще кілька ешелонів з відпрацьованим ядерним паливом. Водночас на думку Н. Нігматулліна, відправа палива в РФ коштує Україні значно дорожче, ніж його зберігання на власних теренах. Нині Комітет України спільно з американською фірмою Дю Павеер працює над створенням сховища на Запорізькій атомній електростанції.

У МІЛІЦІЇ ЛЮДЕЙ КАТУВАЛИ

Київ (УНІАР).— Обшук у районному відділі міліції Шевченківського району Києва в присутності депутатів України засвідчив факти катування людей, схоплених 18-го липня на Софійському майдані.

П'яні міліціянти били затриманих, які вже й так були у важкому стані. Їм також погрожували електричним струмом і робилося це в присутності заступника прокурора Шевченківського району Віктора Кудрявцева.

На місці катувань побував і міністер внутрішніх справ України Юрій Кравченко, який пообіцяв покарати винних. Приміщення, де відбувалися катування, опечатано.

Про це повідомив Рух-прес, як також і про те, що досі не вдалося отримати офіційної інформації про загиблих. Пропав безвісти асистент народного депутата України Павла Мовчана. Один із потерпілих перебуває в комі. Якби депутатам не вдалося забрати його з міліції, він був би уже мертвий, засвідчили лікарі. Міліціянти не дозволили надати першу лікарську допомогу ні одному з потерпілих від побоїв та затриманих міліцією.

Хоча офіційного підтвердження про чотирьох померлих від побоїв не було, але по них відслужено Панахиду і йде підготовка до похорону.

Депутат Віктор Терен із фракції "Державність" має намір відкликати свій підпис на підтримку Конституційної угоди між виконавчою і законодавчою владами, якщо виявиться, що Президент причетний до цієї трагедії.

Депутат Верховної Ради України Олександер Ємець 19-го липня сказав на пресовій конференції, що він уперше за останні роки не може стати на захист міліції. За його словами, під час двох зіткнень того дня — на перехресті Бульвару Шевченка і Володимирської вулиці та біля Софійського собору — правоохоронці порушили закон України про міліцію, який передбачено кого віку заборонено, окрім деяких випадків, до яких не належать такі дії, як похоронна процесія. "Засвідчую, що киї були вжиті проти тих, хто втікав, а не нападав, що також є порушенням закону",— сказав Ємець і додав, що міліція не попередила громадян про можливе застосування спеціяльних засобів, хоча час для попередження був, зокрема, біля Софійського собору. Ємець твердить, що бачив, як міліціянти били ногами лежачих. На його думку, ці дії міліції є порушенням закону про надужиття влади. До речі, О. Ємець — колишній працівник правоохоронних органів. У нього склалося враження, що це було заплановано і керовано третьою силою. Похорон був використаний в політичних цілях, про що свідчить хоча б той факт, що вже після першого зіткнення з міліцією чимало людей у похоронній процесії почали скандувати: "Геть Кучму!". Це навело Ємця на думку, що в підгрунті подій 18-го липня можуть бути два варіянти: кланова боротьба в надрах виконавчої влади і присутність "третьої сили", зацікавленої в дестабілізації ситуації в Україні.

Депутат Володимир Стретович вважає, що ці трагічні події вимагають надзвичайної сесії Верховної Ради і проведення парляментських переслухань, бо те, що трапилося у "чорний вівторок" — ганьба для всього народу. "Це пляма на весь український родовід і чим швидше ми її змиємо, тим легше буде наше дальше існування",— вважає Стретович.

Депутат від соціялістів Наталя Вітренко сказала, що надзвичайна сесія потрібна, але з причини необхідности збирання врожаю: Кабінет Міністрів не розраховується з виробниками, тому вони продають урожай комерсантам, а ті вивозять його за межі України. Події ж на Софійському майдані Вітренко назвала закономірними через погіршення соціяльного, економічного і політичного стану в державі та ще через те, що влада не рахується з народом, а діє на власний розсуд.

Делегація ПАР відвідала Україну

КИЇВ.— Сюди на запрошення Міністерства оборони України прибула делегація Південно-Африканської Републіки, очолювана міністром оборони ПАР Джо Модисе. Знайомство міністра оборони України Валерія Шмарова і Джо Модисе відбулося під час виставки військової техніки в Об'єднаних Арабських Еміратах цього року.

В результаті переговорів міністри оборони підписали угоду про військову співпрацю, а міністри машинобудування і військово-промислового комплексу та конверсії підписали угоду про військово-технічну співпрацю. На заключній пресовій конференції гості зазначили, що це лише "маленький початок, у якого є велике майбутнє".

Д. Дудаєв звернувся до чеченців

Грозний, Чечня. — В ніч зі суботи на неділю, 23-го липня, президент Джохар Дудаєв виступив у місцевій телевізійній програмі, щоб поінформувати чеченський народ щодо чеченсько-російських переговорів, котрі все ще продовжуються у Грозному, але без жодного позитивного висліду.

Чеченський президент сказав, що переговори, скоріше за все, так і не приведуть до очікуваних чеченським населенням результатів, бо російська сторона, замість подбати про мир і спокій у Чечні, намагається поглибити кризу.

Заторкуючи проблему державно-правного статусу Чеченської республіки, Д. Дудаєв заявив:„Чечня є суверенною незалежною державою, а чеченська нація — вільний народ". Президент закликав своїх земляків відмовитися від ілюзії, нібито Росія відбудує нею ж самою зруйновану Чечню, при цьому Д. Дудаєв повідомив, що є багато держав, готових надати Чечні поважну економічну і технічну допомогу.

В кінці свого виступу президент Д. Дудаєв запевнив: „Нема на світі сили, яка змогла б зламати волю чеченського народу і знову завести його у московське рабство".

Японія засуджує ядерну політику Франції

Токіо. — Уряд Японії оприлюднив свою незгоду з плянами Франції відновити ядерні випробування.

На пресовій конференції, скликаній з цього приводу, міністер закордонних справ Йогей Коно закликав зробити це „в цивілізований спосіб", тобто „ознайомити з нашим наставленням на високому урядовому рівні або дипломатичними каналами".

Японський міністер фінансів Масайоші Такемура запропонував парляментові прийняти спеціяльну резолюцію протесту проти ядерних плянів Франції. Цю ідею підтримала Соціял-демократична партія Японії на чолі з прем'єр-міністром Томіїті Мураямою.

Й. Коно порадив відмовитися від деяких радикальних точок в проєкті згаданої резолюції, зокрема щодо бойкотування в Японії французьких товарів.

Палата Репрезентантів проголосувала проти допомоги для Мехіко

Вашінгтон. — Після того, як Адміністрація президента Билла Клінтона виділила 20 блн. дол.у фонд допомоги для Мехіко, щоб зміцнити її національну валюту, Палата Репрезентантів висловила свою незгоду з цим пляном.

Конгрес проголосував 245 голосами проти 185 за замороження цього фонду. Остаточне рішення можливе тільки після голосування з цього самого приводу в Сенаті, однак спостерігачі передбачають, що більшість законодавців виступлять проти наміру Адміністрації.

Тим часом Білий Дім дав до зрозуміння, що не поступиться перед Конгресом у цьому питанні. Секретар Департаменту фінансів Роберт Рубін запевнив, що буде обстоювати плян Адміністрації, навіть якщо це забере декілька місяців.

Треба підкреслити, що рішення Білого Дому не подобається представникам обох партій: проти нього голосувало 156 республіканців і 88 демократів. Ліберали-демократи вважають, що допомога для Мехіко виявиться вигідною лише для великих корпорацій, а республіканці певні, що вкладати такі великі гроші в країну з неясним політичним і економічним майбутнім не є мудрим кроком.

СЕРБИ ІҐНОРУЮТЬ УЛЬТИМАТУМ

Група мироносних військ в Сараєві

Сараєво, Боснія і Герцеговина. — Минулої п'ятниці, 21-го липня, у Лондоні відбулася конференція західних союзників у справі офензиви боснійських сербів на „зони безпеки" у східній Боснії, що їх визначила Організація Об'єднаних Націй та які охороняють мироносні війська тієї ж організації. Конференція була спонукана зайняттям боснійськими сербами одної зі „зон безпеки" — Сребрениці та сильним обстрілюванням іншої — Жепи.

Хоча ультиматум лондонської конференції був найстрогішим за всі три роки існування балканського конфлікту, то був зформульований в такий спосіб, що відразу можна побачити неоднозгідність союзників. Боснійські серби побачивши такі результати, не тільки що не взяли цього ультиматуму західних держав поважно, але навпаки посилили свої обстрілювання Жепи, Бігача, Горажди та самого Сараєва. Більш того, головнокомандуючий військами боснійських сербів ген. Радко Младіч сказав, що до кількох місяців зліквідує всі „зони безпеки" та закінчить війну.

І так два дні після лондонської конференції та загибелі двох французьких мироносців, з батальйону ООН військ скорого реагування вислано понад 800 вояків озброєних тяжкою артилерією, щоб забезпечили шлях постачання до Сараєва, столиці Боснії і Герцеговини. Обстрілювання згаданих „зон безпеки" боснійськими сербами дальше продовжується. Тим часом офіційні чинники НАТО мають зустрітися у Брюсселі, щоб узгіднити плян можливого бомбардування становищ боснійських сербів.

В Україні
(З інформацій УНІАР)

Екологічна ситуація напружена

ХАРКІВ.— Український науковий центр охорони вод Міністерства Екологічної Безпеки України повідомив, що річки Лопань і Уда далі перебувають у небезпечно забрудненому стані. На Уді змонтовано бльок із трьох ліній біологічних очищувальних споруд. Міністер охорони довкілля і ядерної безпеки України Юрій Костенко відвідав місце аварії на очисній споруді та місце будівництва додаткових чотирьох очищувальних бльоків, й пообіцяв вжити негайних заходів для забезпечення їх необхідними матеріялами та обладнанням. Матеріяльну допомогу запропонували 40 харківських підприємців, відкривши валютний і карбованцевий рахунки в банку. З Москви прибули фахівці каналізаційної служби.

Запропонували допомогу також фахівці з Голляндії, Німеччини, Італії та ЗСА. У п'ятницю, 21-го липня, у Харкові знову цілком відключено водопостачання, щоб викачати стічні води з основного колектора.

Бійка на території Печерської Лаври

КИЇВ.— На території Києво-Печерської Лаври розпочалися археологічні розкопки на місці знищеного Успенського собору. Близько 50 вірних Православної Церкви Московського Патріярхату на чолі з настоятелем отцем Павлом зажадали припинення розкопок, а коли археологи не покорилися, розпочалася сварка, що перейшла в бійку. Міліціянти втрутилися і припинили конфлікт, а документи про інцидент передали до прокуратури.

Фестиваль журналістики відбудеться у Карпатах

КИЇВ.— Фестиваль журналістики заплановано на 30-го вересня — день св. великомучениць Віри, Надії, Любови. Його організовують Спілка Журналістів України, закрите акціонерне товариство "Ольвія", низка часописів. Організатори фестивалю оголосили конкурс на звання "Журналіст року" на макет видання, радіо і телевізійну передачу року. Переможцям буде вручено кришталеві знаки та грошові премії. У програмі свята — подолання найвищої вершини в українських Карпатах — Говерлі, виступи відомих співаків, гумористів, показ кращих передач тощо.

Співпрацюють у ліквідації аварій

КИЇВ.— Тут завершилася робоча поїздка по Україні делегації міжнародних експертів з питань ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій та техногенних катастроф. У складі делегації є представники ООН, НАТО і Европейського союзу, які протягом тижня знайомилися з діяльністю підрозділів цивільної оборони України та спеціялізованих частин цього профілю. Делегація, окрім Києва, відвідала Одеську і Донецьку області та Чорнобильську АЕС. На тренувальному полігоні під Києвом гості спостерігали за навчаннями аварійно-рятувальних дружин під час імітації аварії на промисловому підприємстві. Учасники делегації високо оцінили дії українських рятувальників, зазначивши, що аварії не мають національних кордонів, тому дуже важливо співпрацювати і надавати допомогу одні одним.

В АМЕРИЦІ

У ЧЕТВЕР, 20-ГО ЛИПНЯ, Рада директорів Каліфорнійського університету в Сан Франціско голосами 14 до 10 схвалила припинити програму Дії сприяння меншинам. Отже від тепер до згаданого університету не будуть приймати студентів, базуючись на статевих чи расових критеріях .Зробили управителі цієї відомої та престижевої навчальної установи це рішення, не зважаючи на промову президента Билла Клінтона, виголошену кілька днів перед тим, у котрій він стверджував, що Дія сприяння меншинам є корисною та потрібною Америці. Крім того їхнє рішення є політичною перемогою для каліфорнійського губернатора і кандидата на президента ЗСА Піта Вілсона, який завжди голосно заперечував користі цієї програми.

МРІЇ АМЕРИКАНСЬКОЇ ДРУЖИНИ копаного м'яча перемогти бразилійську дружину у півфіналах за чемпіонат Південної Америки так і залишились тільки мрією. ЗСА програли у півфіналі з бразилійцями минулого четверга, 20-го липня, вислідами 1—0 у місцевості Мальдонадо в Урагваю. Все ж таки дружина ЗСА доказала, що має всі дані для того, щоб стати ще кращою та сильнішою в майбутньому, — сказав її тренер Стів Семсон.

У ВАШІНҐТОНІ ЗНОВУ ВІДКРИТО амбасаду Камбоджі після 20- річної перерви. Відкрив її амбасадор до ЗСА Вар Гуот. ЗСА і Камбоджа зірвали дипломатичні стосунки в квітні 1975 року, як комуністичні повстанці Хмер руж зайняли столицю країни Пном Пень. Усунувши від влади військове правління країни, комуністи взялися до ліквідації ворогів серед своїх співвітчизників — убиваючи понад один мільйон осіб до приходу в'єтнамців у 1979 році. У 1993 році в Камбоджі відбулися вибори під наглядом Організації Об'єднаних Націй, а у вересні 1993 року ЗСА знову відкрили свою амбасаду у столиці Камбоджі.

У СВІТІ

МИНУЛОГО ТИЖНЯ у Москві невідомі злочинці вбили голову управи великого російського банку „Югорський" Олега Кантора. Цей банк засновано декількома провідними підприємствами нафтової і газової промисловости Сибіру. Заступника О. Кантора, Вадима Яф'ясова, бандити застрілили у квітні цього року. За останній рік у Росії здійснено щонайменше 500 замовних вбивств, жертвами яких стали керівники фінансових структур і підприємці. У переважній більшості ти вбивства залишилися нерозкритими.

ВАЖНЕ ДЛЯ ЧИТАЧІВ „СВОБОДИ" — ЧЛЕНІВ УНСоюзу

які досі платили передплату разом із вкладками за життєве забезпечення.

Повідомляємо, що ще до кінця місяця липня ц.р. Ваші вкладки включали дальше передплату за „Свободу".

Але від 1-го серпня ц.р. Вам доведеться платити передплату прямо до адміністрації „Свободи", а забезпеченеві вкладки надальше до секретаря Відділу, як до цього часу.

Пригадуємо, що, починаючи від 1-го липня ц. р., обов'язує нова передплата „Свободи" для членів:

$75.00 за рік, або $40.00 за півроку.

Членам, які разом із запитником переслали чеки на $75.00 чи $40.00 будуть зачислені передплати за черговий рік, або півроку.

ГОЛОВНА КАНЦЕЛЯРІЯ УНСоюзу

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Щоб не було запізно

Українська Незалежна Інформаційна Аґенція "Республіка" (УНІАР) у своїх повідомленнях з неділі, 16-го липня, подала вістку, сам заголовок якої повинен би справити застрашаюче враження на кожного українця та чесного громадянина незалежної України. Вістка під заголовком „Готується проєкт закону, за яким російська мова буде в Україні державною". Дальше читаємо про те, що Комісія з питань державного будівництва, діяльности рад і самоврядування запропонувала на розгляд 4-ої сесії Верховної Ради України, що має розпочатися 5-го вересня, проєкт закону про внесення змін і доповнень до закону про мови.

Одним з ініціяторів цього проєкту був заступник голови комісії, член комуністичної фракції Володимир Моїсеєнко. Розмовляючи в ексклюзивному інтерв'ю з кореспондентом УНІАР про причину такого рішення, В. Моїсеєнко підкреслив, що переважаюча більшість населення України (за його словами, близько 80 відсотків) розмовляє російською мовою. Тому проблема двомовности є принциповою для всіх, хто живе в Україні. Якщо твердження В. Моїсеєнка згідні з правдою, а чомусь насувається переконання, що це тільки його та йому подібних комуністичних прихильників, з дальше існуючим почуттям рабства, бажані мрії, тому треба негайно бити на сполох, щоб усвідомити народ, куди прямують ними обрані депутати, такі як В. Моїсеєнко з комуністичної фракції. Ілюструє він свої твердження вислідами опитування громадської думки з минулого року в його Донецькій області де понад три млн. осіб (близько 90 відсотків виборців) на виборах депутатів до Верховної Ради України однозначно підтвердили думку, що „російська мова повинна бути рівноправною". Варто б звернути увагу хвальному депутатові, що в Україні 25 областей, то чому треба брати за приклад тільки Донецьку, бо з усього видно, що туди ще не дійшла вістка того, що Україна вже чотири роки, як стала незалежною державою, а її народ є господарем на своїй землі,та як такий, має законне право послуговуватися рідною українською мовою у своїй державі. Коли ж є такі громадяни в Україні, рідною мовою яких не є українська, то очевидно, що ніхто не повинен їм забороняти нею спілкуватися, але чому тоді шукати рівноправности тільки для російської мови, а що з іншими? Невже на оправдання казатимуть, як їх так багато років переконувано, що у великому Союзі „братніх" народів потрібно однієї мови спілкування — російської. Чи справді хочемо, щоб Україна стала меншим „Союзом"? В. Моїсеєнко пропозицію вирішення цього питання порушив також і на Конституційній комісії, тому треба, щоб інші депутати, яким доля незалежної української держави не байдужа, довели до відома українського народу про заходи комуністичної фракції у Верховній Раді України. Допустити до здійснення заходів В. Моїсеєнка ніяк не можна, бо це буде однозначним зі загибеллю української нації. Навпаки, треба довести до свідомости всіх, що саме українська мова має бути єдиною офіційною мовою української держави, її установ, шкіл, війська і в першу чергу мовою спілкування депутатів у Верховній Раді України.

Сьогодні хіба не потрібно знову пригадувати про те, що вартий народ без своєї власної мови та як його шанують у світі. Бо кожний повинен би знати, що мова — це душа народу, як і те, що варта народ і його держава без душі. Коли ж воно так не є, то пора найвища всім взятися за цю справу та усвідомлювати про це кожного, бо в іншому випадку справді може бути запізно. Тоді знову будемо нарікати на когось, що став нам на перешкоді бути господарем на своїй рідній землі. Тому треба боронити законно збереження незалежности України та її місце серед вільних народів світу.

Дописи з життя громад, установ, організацій, інституцій чи осіб, включно з посмертними згадками-некрологами, мають бути не довші за три сторінки машинопису, писані через два інтервали на друкарській машинці і лише на одному боці листка паперу. Якщо допис писаний рукою, слід також дотримуватися великих відступів поміж рядками і писати розбірливо (дехто розуміє цю вимогу як писання великими літерами, насправді літери мають бути малі, але великі проміжки поміж рядками, щоб було де поправити речення, якщо зайде потреба). Дописи слід надсилати до редакції до десяти днів після описаної події. Редакція застерігає за собою право скорочувати дописи і правити мову. Просимо дописувачів подавати повні імена і прізвища у своїх матеріялах, не скорочуючи їх. У випадку англійських назв чи прізвищ слід подати їх і по-англійському і по-українському. — *Редакція.*

ЖІНКИ БОРЮТЬСЯ ЗА СВОЇ ПРАВА

(Виступ голови Союзу Українок Атени Пашко на парляментарних слуханнях 12-го липня ц. р. про ліквідацію всіх форм дискримінації щодо жінок)

Жіноча благодійна громадсько-просвітницька організація Союз Українок — відроджене демократичне об'єднання жінок для захисту духових, культурних та інших потреб української жінки. Своїми завданнями ми бачимо виховання нової ґенерації молоді, здатної будувати правову демократичну державу, фізично і духово здорову, що шанує історичні святині та ідеали духової культури свого народу.

Сьогодні можна констатувати, що в УССР жінка, особливо та, що виявляла нестандартні для тоталітарної системи погляди, зазнавала тяжких поневірянь. За 70 з лишнім років безроздільного панування комуністичної ідеології в українки відбирали все жіноче, морили голодом, садили в тюрми, заганяли в шахти, виселяли до Сибіру, примушували відмовлятися від батьківської віри, від рідної мови, від своїх переконань.

Що ж нині робиться в Україні? Чи змінилось становище, чи може жінка повноцінно задовольнити свої духовні, культурні та інші життєві потреби? Чи може виховати повноцінних громадян України? На жаль, докорінно становище не змінилось. Жінка і сьогодні — будівельник-зварник на висотних будівлях, дорожний робітник, що джаґаном крушить каміння на дорогах, врешті решт — це більше п'яти мільйонів жінок, хто працює на таких важких роботах.

Одиниці жінок — в парляменті і урядових структурах, жодної жінки на становищах амбасадора та міністра, зате 38 відсотків від всіх працівників у транспорті (в інших державах — 1-5 відс.). І хоча 52 відс. жінок мають вищу чи середню освіту, більшість працює в умовах шкідливих для здоров'я, а це найперша ознака нездорового майбутнього народу.

Важка виснажлива праця у поєднанні з невирішенням побутових проблем (70 відс. сімей, що мають малолітніх дітей, поза межею бідности), екологічна трагедія привели до різкого погіршення стану здоров'я жінок. Близько чверть мільйона жінок щодня знаходяться на бюлетені непрацездатности. На фоні зростання смертности дитяча смертність зростає, не зважаючи на різкий спад народжувань, а це пряма загроза існуванню нації.

Як раніше, так і тепер жінка не має можливости якнайповніше проявити себе ні в ролі матері, ні в професійній діяльності, вона з своїми проблемами залишилася наодинці, а її дітей за звичкою, за її ж гроші, виховують манкуртами та потурнаками, „рускоязичним насєлєнієм" без роду та племені.

Настав час дуже відповідальний для совісти, чести і витримки українки. Держава будується у протистоянні сил демократичних та тоталітарних, патріотичних та антиукраїнських. Хто ж, як не українка, подбає про збереження своєї родини, свого народу.

Союз Українок домагається прийняття „Програми захисту жінки", а тим самим — захисту української нації, яка передбачає:

1) заборону праці жінок, особливо дітородного віку, вночі та у сферах, що наносять шкоду здоров'ю;

2) оплату (не нижче середньої у виробництві) праці жінки у вихованні в сім'ї трьох і більше дітей до 16-річного віку;

3) оплату (не нижче тої, що витрачається на утримання дитини в дитячому садочку) за виховання дитини в сім'ї до шкільного віку зі збереженням місця праці для матері;

4) проведення диспансеризації всіх дітей України;

5) фізичної та психологічної регабілітації жінок-інвалідів;

6) прирівняння вдів воїнів УПА до статусу вдів ветеранів Другої світової війни;

З метою захисту духовних потреб:

7) забезпечення доступу кваліфікованих жінок, які добре володіють державною мовою, до провідних становищ;

8) відновлення споконвічної шляхетности українського народу у ставленні до жінки через виховні, освітні заклади та засоби масової інформації, заборону показу у телебаченні порнографічних фільмів та фільмів, що пропаґують насильство;

9) введення податку на видання книжок, газет, показ фільмів, організацію реклями, вивішування афішів та вивісок іноземними мовами, отримані кошти необхідно направляти на патріотичне виховання, розвиток національного книговидання, кіномистецтва, театру, шкільництва, підтримку української преси;

10) виховання дітей в дитячих садочках, сиротинцях та інтернатах державною мовою;

11) відкриття українських шкіл в кожному селі, містечку, районі міста;

12) переведення середньо-спеціяльних та вищих учбових закладів на викладання державною мовою;

13) впровадження в систему освіти курсів з основ збереження здоров'я, статевого виховання та плянування сім'ї.

Тільки прийняття та виконання цієї програми збереже українську націю від вимирання та асиміляції у майбутньому, тільки поліпшення економічної ситуації в країні зменшить дискримінацію української жінки.

Доля жінки — це доля України.

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Про деякі непорозуміння

Після появи у „Свободі" (15-16-го липня ц.р.) статті Яр. Климовського і після декількох телефонічних дзвінків до мене у цій же справі, я дійшов до висновку, що читачам „Свободи" слід дещо пояснити у справі появи 50,000 -им накладом другого видання в Києві моєї книжки-спогадів.

Непорозуміння викликає заголовок другого видання книжки, який звучить: „Львівський 'батяр' у Київському 'Динамо'". Чому книжка появилася під таким заголовком, хоч перше її видання мало назву „З футболом у світ"? Перш за все я змушений сказати, що київське видавництво „Молодь України" випустило цю книжку у світ без мого дозволу у такій формі. Були, щоправда, розмови на тему перевидання в Україні моєї книжки, але з мого боку було виразне і абсолютно зрозуміле домагання: перед віддачею книжки до друку я маю на письмі висловити свій дозвіл на це. Однак, хоч взагалі не було складено між мною і видавництвом договору про видання моєї книжки, воно її випустило у світ. В мене немає з цього приводу претенсій до видавництва, бо й мені залежить на тому, щоб про західньоукраїнський спорт знала вся Україна, але ж слід було видавництву хоч би отримати від мене дозвіл на новий заголовок книжки, у якому виступає багатозначне слово „батяр".

Правду кажучи, коли йдеться про мене одного, в мене від того слова немає почуття образи, хоч воно, як згадав Яр. Климовський, має неґативне значення, зокрема коли йдеться про його етимологію, проте у львівській говірці воно не мало неґативного значення. Йдеться, отже, про вирішення одного принципового питання: у якому сенсі видавництво вживає це слово — в неґативному чи в позитивному? Щоб дати відповідь на це питання, найкраще процитувати слово „До читачів", яке передує текстові книжки, автором якого є член виконкому Федерації Футболу України Іван Сало. Ось воно:

„До читачів. Дорогий друже-читачу! У твоїх руках особлива книга, її мало прочитати і поставити до книжкової шафи. Це своєрідна енциклопедія пам'яті про українських змагунів копаного м'яча, яку потрібно тримати постійно під руками, перечитувати вголос перед авдиторією, вдумуватися в кожну сторінку, кожен рядок, за яким вистраждана, героїчна історія народу, його незламної волі, стійкости в борні за незалежність і самостійність.

І як добре, що на цій тернистій дорозі проросли футбольні зерна, які розсіяв наш славетний футбольний стрілець Олександер Скоцень. Через стільки літ, коли вже виросло кілька футбольних поколінь, ми маємо змогу зутрітися з цією леґендарною постаттю, що зуміла в часи сталінської неволі крок за кроком, день за днем зафіксувати серцем і пером шлях українського футболу, героїчні сторінки якого десятиліттями були закриті для мільйонів людей, а якщо й привідкривалися, то хіба у вигідному для тоталітарного режиму світлі.

Не знаю, чи в світовій футбольній прозі знайдеться ще ім'я такого спортовця, який зумів би не просто описати свій футбольний шлях з дитинства до посрібленого „повноліття", але й через призму футболу показати таку багату душу народу, який під вогнем кулеметів і артилерійської канонади знаходить силу і міць виходити на грища з м'ячем.

Сьогодні, коли відбувається духове відродження української нації, нашій свідомості дедалі більше відкриваються імена видатних діячів української культури та історії. І всі шанувальники українського футболу на всіх континентах від Канади до Австралії, від України до Арґентини — щиро гордяться, що в цьому почесному списку знаходимо ім'я Олександра Скоценя.

Гортаючи сторінки цього футбольного літопису, ми наче по-новому пізнаємо футбольний і літературний талант Лєня Скоценя, торкаємось такої славної футбольної минувшини і через неї впевненіше дивимось у майбутнє футболу, бо переконані, ґрунт, на якому зародився український футбол, міцний і надійний.

І людям, які залишили нашій історії таку багатющу футбольну спадщину, низький уклін і многая літа.

Тож нехай стелиться дорога всім тим, хто не байдужий до футболу. Нехай у кожній українській родині знайдеться місце для цієї книги, яка, на превеликий жаль, побачила вперше світ не на Україні, а далеко за океаном. Тим більше, маємо про це пам'ятати і оберігати, постійно думати, боротись, щоб більше ніколи наша українська історія не писалась на чужині".

З процитованого видно, що видавець аж ніяк не відноситься неґативно до особи автора книжки. Це підтверджує також анотація, вмі-

(Закінчення на стор. 3)

Олександер Серафин

ВІД ОДЕСИ ДО ПОЛТАВИ ЧЕРЕЗ КРИМ

I

Наша прогулька була запляннована фірмою СКОПЕ на 23 дні і складалася з трьох частин. Перший тиждень ми провели в Галичині, другий — на кораблі в Чорному морі та на Дніпрі, а третій — на Слобожанщині. В групі було 20 осіб, з яких 19 народилися в Україні.

На східніх землях України дехто вважає Галичину українським п'ємонтом. Сподіваємося, що вона відіграє цю очікувану ролю. Тому що багато читачів бували на західніх землях, я обмежуся лише до цих рядків, щоб не повторювати відомого.

Другий тиждень подорожі почався на кораблі в порті Одеси. Перші враження в Одесі — це її міжнародний характер, вищий економічний рівень, активніший темп життя, хоч багато кранів порту стояли наче монументи. Помітними були численні туристи з різних країн світу, включно з кораблем „лаубоут". Переважну більшість туристів, здається, становили німці. Виявилося, що вони чи їхні рідні — це вихідці з України (фольксдойчери), які, так як і ми, бажають побачити місце свого походження.

Хоч більшість населення Одеси становлять українці, української мови майже не чути на вулицях міста. У крамницях є багато товарів, імпортованих з різних країн, і в центральній частині міста було багато людей. Залишилося враження, що це місто має свій специфічний характер і було трудно вбачати в ньому „українське місто", прибувши сюди зі Львова.

Після двох днів перебування в Одесі, наш корабель подався по Чорному морю на південний захід, до Севастополя, який був колись закритий для туристів і тепер потрібно дозволу для посторонніх людей. Вже з віддалі кількох кілометрів Севастопіль робить своє імпозантне враження. Це було реклямне місто колишніх імперій.

Зворушливим моментом був привіт нашого корабля оркестрою Української чорноморської фльоти, яка грала відомі українські мелодії. На цьому закінчився український дух міста, бо перша прогулька по місті була розчаруванням. Місцевий гід постійно вихвалювала російські здобутки та історичні подвиги, навіть 1000 років тому. Це призвело до конфронтації з нашою групою і вимогами змінити гіда, які були задоволені наступного дня.

Були ще інші цікаві моменти. Увечорі п'ятеро осіб нашої групи стрінулися з членами ради „Просвіти" і головою греко-католицької громади. Вони розказували нам про працю своїх організацій на користь України. Їхні організації невеликі, але активні. Наприклад, минулого року член ради „Просвіти" капітан першої ранґи Євген Лупаков здобув перемогу у виборах до Верховної Ради України. Греко-католицька громада, головою якої є Богдана Процак, старається закупити землю під майбутній храм. Кожної неділі правиться Св. Літургія і відбувається навчання в українській школі. Члени севастопільської „Просвіти" зустрічаються кожної середи. Головою „Просвіти" є Микола Гук. Він також редаґує „Дзвін Севастополя" тиражем 5,000 примірників, перше число якого вийшло в березні, а друге в травні цього року.

Другим пам'ятним моментом нашого перебування в Севастополі була зустріч з капітаном першої ранґи Василем Бойком, начальником управління штабу Військово-морських сил України. Він розказував, як в групі 18 офіцерів 7 квітня 1992 року дали початок Українській морській фльоті, піднісши український прапор в Севастополі. Вона сьогодні налічує понад 200 кораблів різного призначення і має 5,000 офіцерів.

(Закінчення буде)

Марта Тарнавська

„ВСЕСВІТ" — ВІКНО УКРАЇНИ У СВІТ

I

Київський журнал „Всесвіт" відзначив у січні цього року свій сімдесятирічний ювілей. Журнал цей, однак, вартий уваги не тільки як ювіляр, але передусім тому, що це, на мою думку, найцікавіший з усіх журналів, які виходять українською мовою. Зокрема ж для тих читачів, які цікавляться літературою. Пам'ятаю, що в найгірші часи ізоляції і переслідування української культури журнал „Всесвіт" вселяв у мене віру і надію, що не все ще пропало, коли може існувати українською мовою журнал світової літератури. І був цей журнал для мене криницею української мови, свіжим цілющим джерелом. Бо, перекладаючи твори новітньої світової літератури, яка займається проблемами сучасного життя, перекладачі мусіли знаходити, а то й творити, відповідні українські терміни, щоб віддзеркалити дійсність не села і колгоспу, які всевладно панували в українській совєтській літературі, а складну дійсність урбаністичної цивілізації сьогоднішнього світу. Я вперше ознайомилась ближче зі „Всесвітом" десь у 1970-их роках, коли мій друг Олекса, наводячи порядок у своїй бібліотеці, подарував мені кілька неповних річників цього журналу. Це було для мене великим відкриттям! Такого видання українською мовою я ніколи раніше не бачила! І хоч були це часи, коли передплата будь якого совєтського видання можла вас наразити на зливу додаткової і небажаної совєтської пропаґанди, всяких „Вістей з України", що в них не було вістей, тільки облудна брехня, інсинуації і наклепи, я все ж таки журнал передплатила, хоч, щоб уникнути пропаґандивної зливи, спрямувала його не на домашню, а на свою університетську адресу. І ось сьогодні маю вдома багатющу колекцію світової літератури українською мовою. В нашому навантаженому і перевантаженому працею житті рідко трапляється, що можна будь-який журнал зразу після одержання прочитати від дошки до дошки. Але, зберігаючи комплекти „Всесвіту", я не раз уже мала нагоду повертатися до старих чисел, бо друкована в них література високої кляси, що часто витримала вже пробу часу ще перед українським перекладом, своєї вартости не втрачає і для зацікавленого читача завжди актуальна. Пригадую, трапилося раз, що біль хребта примусив мене пролежати деякий час у горизонтальній позиції на рівній дошці. Не було часу ні змоги робити якісь приготування чи селекцію: я попросила тільки, щоб принесли мені до ліжка два десятки чисел „Всесвіту", бо знала, що напевно знайду в них белетристику доброго рівня, що допоможе мені знайти потрібне відпруження. А коли — в іншій ситуації — треба було підготувати енциклопедичну статтю про українську літературу в перекладах, я знала, що саме у „Всесвіті" знайду найбільше потрібної мені інформації. А коли звернулися до мене американці із запитанням, чи були десь друковані українські переклади Езри Павнда і Т. С. Еліота, я знала, що доповнити еміґраційні інформації можна тільки за допомогою фахово підготованих бібліографічних списків, що їх періодично подавав на своїх сторінках „Всесвіт". Журнал „Всесвіт", як і вся українська совєтська література, має непросту і нерівну історію. Постав він у січні 1925 року в Харкові, тодішній столиці України. Засновником його і першим редактором був Василь Еллан-Блакитний. Спочатку „Всесвіт" був задуманий як „Універсальний ілюстрований двотижневик", виходив на 24 сторінках великого формату, як масове популярне видання, і не був присвячений виключно іноземній літературі. Друкувалися там і художні літературні твори, і статті про образотворче мистецтво, театр, кіно, науку і техніку. Були окремі розділи гумору і сатири, шахів, фізкультури і спорту, ребусів тощо. Багато в журналі було ілюстративного матеріялу, фоторе-портажів. Значне місце приділялось міжнародній політиці, критичному зображенню життя в „буржуазних" країнах. У 1928 році появилося навіть окреме „антифашистське" число. Тираж журналу спершу становив 7-15 тисяч, а на початку 1930-их років зріс до 50 тисяч. Блакитний помер вже у грудні 1925 року і був фактичним редактором тільки перших кількох чисел журналу. Після його смерти журнал проіснував ще до 1934 року, а тоді — в ці трагічні для України часи — припинив своє існування взагалі.

Настала довга перерва. У часи найбільших сталінських репресій української культури, у часи воєнного лихоліття і післявоєнних утисків, „Всесвіт" не виходив взагалі. Відновлено журнал під тією ж назвою, але в зміненому вигляді і на інших засадах, аж у 1958 році. Тепер це вже був не універсальний двотижневик, а „літературно-мистецький і громадсько-політичний місячник", присвячений зарубіжній літературі, культурному і політичному життю за кордоном. І його метою було „зміцнення інтернаціональних зв'яз[...] української літератури". Новий „Всесвіт" був орган[...] Спілки Письменників України та Українського товариства дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами. Всі ці фрази про „інтернаціональні зв'язки" та „товар[...]тва дружби" виразно вказують на пропаґандивні політич[...] що стояли за цим виданням. Перше число вийшло в липні 1958 року під редакцією Олексія Полторацького. Тепер це був т. зв. „товстий" журнал — 160 сторінок друку, великого формату і виходив він тиражем 50,000 примірників. Звертає на себе увагу факт, що на титульній сторінці цей нововідновлений „Всесвіт" не нав'язує до свого попередника: просто сказано — „виходить з 1958 року", отже традиція нав'язувати до 1925 року встановлена значно пізніше. „Всесвіт" Полторацького — на доброму папері, з численними ілюстраціями, фотографіями і карикатурами. Звертає на себе увагу надмір пропаґандивної публіцистики і майже повна відсутність тогочасних літераторів світової слави. У своєму нарисі про історію журналу, в числі за січень 1985 року, коли вже, очевидно, вирішено відзначувати 60-річчя, пов'язавши журнал із засновником Василем Блакитним, Олег Микитенко пише про добу Полторацького як про час, коли журнал мав проблему як із добором матеріялів, так і з добором відповідних співробітників — перекладачів з іноземних мов, дослідників і літературознавців, що були б спеціялістами іноземних літератур.

(Продовження буде)

Ґрадуація в школі Непорочного Зачаття у Дітройті

Група ґрадуантів під час відправи в церкві

Розквітають квіти, розвиваються дерева, лагідне сонячне проміння огріває землю. В цей чудовий весняний день, неділю 4-го червня 1995 року Українська Середня Школа Непорочного Зачаття у Дітройті відсвяткувала свою 33 ґрадуацію.

Святкування почалися о год. 10-ій ранку святою Архиєрейською Літургією, яку відправив Кир Михайло Вівчар у співслужінні отця пароха Максима Кобасюка, ЧСВВ, отця Митрата Степана Кнапа, отця Роберта Лукавого та о. шамбеляна Степана Хрепти.

Чудово співав хор церкви Непорочного Зачаття під дериґуванням Павла Онищука.

Отець ігумен і професор Української Середньої Школи у своїй проповіді виголосив багато глибоких думок і поблагословив учнів.

Безпосередньо після Служби Божої відбулися ґрадуційні святкування. Майстром церемоній був сам о. парох, котрий попросив до прощальних промов: Давида Хасіна, Кловера Теболта і Андрею Вроблевську. Андрея чудовою українською мовою виголосила свою прощальну промову, підкреслюючи, що школа дала їй не лише глибокі знання, але також добрий фундамент християнських та моральних засад на майбутнє.

Марко Дуб виголосив свою промову англійською мовою. Він підкреслив, що Українська Середня Школа важлива тим, що дає нашим студентам не тільки відповідну підготову до дальших студій, але також озброює знаннями у всіх ділянках українознавства.

Владика Михайло Вівчар у своєму теплому і щирому слові прощав ґрадуантів. Він підкреслив, що тепер вони вступають в правдиву школу життя і щоб ніколи не забували про свою віру і Церкву та були апостолами правди і віри, поширюючи їх у житті.

Директор школи Михайлина Вейґа роздала стипендії і нагороди, прощала студентів материнськими словами. Бажала, щоби вони жили у мудрості правді та любові і були джерелом радости для своїх батьків, школи, церкви та громади.

Нагороди і стипендії за академічні осяги та найвищі оцінки отримали: Valedictorian — Марко Дуб; Co-Salutatorians — Давид Чейсін, Кловер Теболт, Андрея Вроблевська; The President's Award for educational excellence from National Association of SSP — Марко Дуб, Давид Чейсін, Андреа Вроблевська, Христина Каранець, Ілля Ксенос, Конрад Сливінський, Марія Костера Олександер Фединський і Кловер Теболт; The President's Award for educational improvement for students with excellent school records — Валентина Максимюк, Михайло Кущак, Оксана Орловська, Олехандер Демків, Томас Новачок та Меланія Бабій; The 1995 Presidental Scholars Awards — Марко Дуб, Олександер Фединський, Христина Каранець, Андрея Вроблевська, Ілля Ксенос; The Detroit Association of Phi Beta Kappa Scholarship — Давид Чейсін; National Honor Society Scholarship Certificates of Merit — Христина Каранець та Давид Чейсін; Certificates of recognition awarded by the Michigan State Board of Education and the Michigan Education Assistance Authority — Давид Чейсін, Мері Костера, Андрея Вроблевська.

Владика М. Вівчар з отцем парохом М. Кобасюком роздали дипломи, які отримали: Меланія Бабій, Давид Хасін, Олександер Демків, Марко Дуб, Олександер Фединський, Христина Каранець, Марія Костера, Михайло Кущак, Валентина Максимюк, Тома Новачок, Оксана Орловська, Конрад Сливінський, Кловер Теболт, Андрея Вроблевська, Ілля Ксенос.

Завжди широких і зелених доріг вам у житті, дорогі наші! Нехай на цих дорогах вам зустрічаються тільки добрі і достойні люди! Будьте щасливими!

Христина Годів-Юзич

Нові довідники КІУС

Серія довідників, яку видає Канадський Інститут Українських Студій, подає висліди архівних, бібліографічних та інших досліджень у доступних некоштовних виданнях. Досі появилося 58 довідників на різні теми. Нижче подаємо опис чотирьох найновіших видань цієї серії; нумерація непослідовна, бо поява двох довідників несподівано припізнилася.

Довідник № 47 „The Batchinsky Collection, Carleton University Library: Finding Aid" опрацювали І. С. Яворський та О.С.А. Шкрабницька; редактором був Дж. Палін, головний бібліотекар Карлтонського університету. Євген Бачинський (1885-1978) прожив більшість свого життя у Швайцарії, зібрав велику бібліотеку й архів (в т. ч. обширне листування, документи, вирізки з газет і фотографії), що схоплюють передусім період від 1908 до 1955 рр. У цій поважній українознавчій збірці, яку придбав Карлтонський університет у 1976 р. зберігається матеріял про Михайла Драгоманова, Союз Визволення України (1914-18), Українську Автокефальну Православну Церкву, діяльність українських еміґрантів у Західній Европі та багато інших історичних тем. У довіднику подано детальний опис збірки Бачинського, без якого дослідники не можуть обійтися. Довідник № 47 має 110 сторінок і коштує 10 дол.

Довідник № 54 — документальне джерело для досліджень недавньої історії України. Довідник п. з. „Рада Національностей Народного Руху України, 1989-1993 рр" опрацював і до нього написав вступ колишній голова Ради Національности НРУ Олександер Бураковський, який тепер проживає в ЗСА. Рада вважала себе головним речником інтересів національних меншин України і 72 зібрані документи віддзеркалюють намагання усвідомити членство Руху та українську громадськість про потреби меншин. Довідник № 54 має 159 сторінок і коштує 13 дол.

Довідник № 57 — це найновіший додаток до серії передруків української бібліографії Видавництва КІУС за редакцією і з вступом Едварда Касинця, директора слов'янського й балтійського відділу Нюйоркської публічної бібліотеки. Це передрук праці Богдана Романенчука „Бібліографія української книги в Великонімеччині за час війни (вересень 1939-грудень 1941)", яка вперше появилася у Львові й Кракові 1942 р. У цій унікальній і фаховій бібліографії подано 515 друкованих книжок, памфлетів і календарів, більшість описана de visu. Довідник № 57 має 35 сторінок і коштує 8 дол.

Довідник № 58, який підготовив і до нього написав вступ докторант Альбертського університету Богдан Небесьо, присвячений творам найславнішого українського кінорежисера Олександра Довженка (1894-1956) і працям про нього. У бібліографії „Alexander Dovzhenko: A Guide to Published Sources" вичислено 2,375 позицій про Довженкове писання, фільми, сценарії й п'єси та вторинні джерела. Довідник № 58 має 113 сторінок і коштує 10 дол.

Найновіший випуск „Журналу українознавчих студій" (т. 19, № 1), що появляється піврічно в КІУС, також присвячений століттю з дня народження О. Довженка. У цьому випуску, що має 122 сторінки, поміщено чотири статті, в яких аналізується різні сторони Довженкової праці в кіно, а також переклад його автобіографії з 1939 р. Цей спеціяльний випуск за редакцією Богдана Небеся продається в Канаді за 10.70 дол., а поза Канадою за 10 дол. ЗСА.

Усі ці видання можна замовляти в Canadian Institute of Ukrainian Studies Press, 352 Athabasca Hall, University of Alberta, Edmonton, Alberta, Canada T6G 2E 8. Замовники повинні додати 10 відс. (принаймні 3 дол.) до замовлення на покриття посилкових і поштових ватрат. Там також можна одержати безплатно каталог видань КІУС.

Про деякі...

(Закінчення зі стор. 2)

щена на обкладинці книжки: „Після відомих подій воз'єднання Західньої України з Україною у вересні 1939 року за цього львів'янина сперечалися московське і київське 'Динамо'. У сезоні 1941 року він провів за київську команду шість матчів, у яких забив сім м'ячів. Наступна зустріч з армійцями Москви була призначена на 22-го червня... Вирвавшись з пазурів НКВД, Скоцень повернувся до рідного Львова, а згодом змушений був виїхати за кордон. Грою талановитого українця в повоєнний час в Европі захоплювався „Франс-футболь". Спогади Олександра Антоновича, який зараз мешкає в Канаді, безцінні в історії українського футболу".

Все, як виявляється, ясно: видавець, вживаючи слова „батяр", аж ніяк не керувався задніми думками. Він, слід здогадуватися, керувався популярною тепер в Україні (і не тільки там) метою: притягнути покупця, заінтриґувати його заголовком. От і вся розгадка.

Та й не було б ніякої потреби будь-що розгадувати, коли б, заки висловлювати свою думку про заголовок, спершу прочитати книжку. А це, як видно, притаманне декому у нашій громаді: не прочитавши книжки — критикувати її заголовок.

Повторюю: я не почуваюся ображений заголовком, хоч, коли б мене запитали про нього, я б не допустив до цього, я б наполягав на заголовку першого видання. Тож на цьому слід вважати справу вичерпаною.

Олександер Скоцень
Торонто, Онт.

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ
за
СВ. П.
ДАРІЮ і ВОЛОДИМИРА
та їхніх синів
ЮРІЯ та ІГОРЯ
СТАРОСОЛЬСЬКИХ
буде відправлено 29-го липня 1995 р. о год. 8-ій веч. в церкві св. Івана Хрестителя, Гантер, Н. Й.

Згадайте їх у молитвах.

Рідні.

В ОДИНАДЦЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ смерти мого найдорожчого і незабутнього МУЖА
бл. п.
д-ра
ІЛЛІ АНДРУСЯКА
будуть відправлені
СЛУЖБИ БОЖІ
в катедрі св. Покрови в Дітройті (Савтфілд) Миш. у неділю 13-го серпня 1995 року;
у церкві-Пам'ятнику св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.
в церкві Успення Пресвятої Богородиці в Люрді та в українській православній церкві в Бразилії.

Про молитви за душу покійного просить
дружина Марія.

Вийшов ювілейний том „Українського Історика"

Ню Йорк–Київ (Л. Д.). — Щойно вийшов 31-ий том журналу УІТ „Український Історик" з вийнятково важливим матеріялом. Це є ювілейний том, присвячений 30-літтю журналу, який оснував д-р Любомир Винар. Журнал появляється вже 32 роки. Головним редактором є проф. Л. Винар, співредактором проф. М. Брайчевський, голова осередку УІТ в Києві.

Цей том складається з таких розділів і матеріялів: Тридцятиліття „Українського Історика", 1963–93. В цьому розділі видрукувано такі статті: д-р Ярослав Калакура (Київ) — „Вклад 'Українського Історика' в розвиток національної історіографічної школи", д-р Олександер Домбровський — „Археологічна і ранньоісторична тематика на сторінках 'Українського Історика'", д-р Олександер Моця (Київ) — „Сучасний стан дослідження в українській археології", кандидат історичних наук Л. Клочко „Археологічні дослідження в Україні і журнал 'Український Історик'", д-р Тамара Булат (Ню Йорк) „Культорологія на сторінках 'Українського Історика'", В. Гром, В. Цибульський (Рівне) „Хмельниччина на сторінках 'Українського Історика'", д-р Теодор Мацьків (Гайдельберґ) „Мазепіяна в 'Українському Історику', д-р Ганна Швидько (Дніпропетровське) „Історія Гетьманщини XVII

(Закінгення на стор. 4)

Українці на світовому конґресі дентистів у Сан Франсіско

Міжнародний конґрес дентистів 11–17-го травня ц.р. у Сан Франсіско, Каліф., вартий уваги бо в ньому брали участь представники самостійної України. Конґрес проходив під девізом „Здобудемо мир разом" та „Міст у майбутнє". Біля 20,000 зареєстрованих учасників із 60 країн брали участь в різноманітній науковій і культурній програмі. Участь у конґресі українських дентистів сприятиме підвищенню професійного рівня дентистики в Україні.

Про згаданий конґрес в Україні не було ніякої інформації. Коли проф. Микола Данілевський, голова Українського Товариства Стоматологів, про це довідався, він попросив д-ра Ніколаса Памера і д-ра Марка Покровського репрезентувати Україну і від її імені підписувати всі документи вступу України у Світову федерацію дентистів. Підготову української репрезентації взяв на себе д-р Н. Памер. Він вдержував зв'язок з організаторами конґресу, зокрема із екзекутивним директором Американської ассоціяції стоматологів д-ром Роналдом Меном. ААС забеспечила суттєву допомогу українській делеґації і сприяла прийняттю України у Світову федерацію дентистів. Рівнож нав'язався контакт із проф. М. Данілевським в Києві. Для репрезентації на конґресі делеґація країни повинна складатися принаймі із двох членів. Після переговорів з Києвом і Сан Франсіском було внесено заявку від України, в ній були включені д-р М. Покровський і д-р Н. Памер. Слід підкреслити певні моменти, які віддзеркалюють настрій конґресу. Представлення дентистів України, про яких мало або нічого не знали, викликало неабияке захоплення.

З України брали участь участь д-р Мирослава Дрогомирецька зі Львова і д-р Олена Нечипоренко з Харкова. Вони організували свою поїздку через Москву, бо в Україні про конґрес не було жодної інформації. Остання приїхала з російською делеґацією. Д-р Богдан Мірчук зі Львова з лютого ц.р. перебуває в Лос Анджелесі в університеті для вивчення менаджементу. Зустріч проф. М. Покровського зі своїми колишніми студентами була приємною несподіванкою.

Урочиста церемонія в суботу, 13-го травня, була дуже імпозантна. Студенти несли прапори країн, які були репрезентовані на конґресі, Український прапор несла Христина, дівчина українського роду з Норвеґії. Наш прапор завершував прапори 60 націй і виднів на першому місці.

Програма конґресу була цікавою під кожним оглядом і давала можливість брати участь в ділянках із найновішими здобутками. Спілкування з дентистами із різних країн світу відкривало контакти з людьми доброї волі, які готові допомогти там, де та допомога потрібна. Д-р Пітер Терлінґен з Ґолляндії був здивований присутністю нашої делеґації і сказав: „Українські представники — це перші люди конвенції, що не скаржаться, не нарікають і нічого не вимагають". Він запросив відвідати його в Ґолляндії. Україна була офіційно прийнята до міжнародної федерації дентистів. Це була перша участь наших дентистів на міжнародному форумі.

Великою історичною подією конґресу було створення Міжнародної федерації дентистів, в якій Україна була одною із засновників. Ця

Під час конґресу (зліва) д-р М. Дрогомирецька, д-р М. Покровський, д-р Н. Памер, д-р Б. Мірчук і д-р О. Нечипоренко.

урочиста церемонія відбулася в театрі Гербста в Сан Франсіско, де були перенесені прапори країн – основників МФД. Представники виходили на сцену, педставляли країну, яку репрезентують, і підписували установу про створення федерації. Д-р Лі Ґрейбер, предсідник конґресу, на закінчення підписів, зробив коментар, що хоч Україна остання, але він сподівається в ній великих успіхів в скорому часі.

Заключний бенкет для учасників конґресу відбувся 16-го травня в готелі Шератон, де д-р Вілліям ДеКок, президент Американської асоціяції дентистів, сердечно прощав нову репрезентацію України. Д-р Р. Мен, екзекутивний директор,висловив своє велике вдоволення із участи української репрезентації в конґресі і як одної із засновників МФД.

Довідавшись про конґрес, д-р Ярослав Дужий і Степан Феденко ствердили, що присутність української делеґації є конечною і зробили старання фінансово забезпечити її при великому сприянні Медичної ассоціяції Мишиґану, яка частинно включилася у фінансову допомогу. Як також при допомозі Українського Культурного Центру і підтримці Української Кредитової Спілки „Будучність", Теодора Токарчука, Михайла Цяпи, Юрія Ровенчука, Христіяна Шалая, С. Феденка і Я. Дужого участь української делеґації була забеспечена. Окреме признання д-рові Н. Памерові, який присвятив багато зусилля для гідної нашої реп-резентації.

Таким чином відбувся ще один важливий крок входу України у міжнародні товариства і нав'язування потрібних контактів.

Н. Н.

УКРАЇНСЬКИЙ ІНСТИТУТ АМЕРИКИ в НЮ ЙОРКУ
повідомляє з великим жалем своїх членів та українське громадянство, що у вівторок, 18-го липня 1995 р. відійшов у вічність на 85-му році життя

СВ. П.
АНТІН ШУМЕЙКО
активний член і кол. член Управи УІА, підприємець і видатний діяч у багатьох американських і українських організаціях.

ПОХОРОН відбувся у п'ятницю, 21-го липня на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.
Опечаленій дружині Вірі та родині складаємо глибокі співчуття.

ДИРЕКЦІЯ УІА

Ділимося сумною вісткою, що 21-го липня 1995 р. на 86-му році життя відійшла у вічність наша найдорожча МАМА І БУНЯ
бл. п.
ІРЕНА МАМЧИН
з дому КОБИЛЕЦЬКА
нар. 11-го лютого 1909 р. у Борщеві

ПОХОРОННІ відправи відбулися у вівторок 25-го липня в церкві Царя Христа у Філядельфії, а відтак на цвинтарі св. Марії у Факс Чейс, Па.

Залишила в глибокому смутку:
дочку — МАРТУ КОХАНОВСЬКУ з мужем БОГДАНОМ
внучку — ДАНЮ ТАРКВІНІО з мужем ЛУІСОМ
внуків — РОМАНА і МАРКА КОХАНОВСЬКИХ
сестру — НАТАЛІЮ МАМЧИН з мужем РОМАНОМ
брата — ЯРОСЛАВА КОБИЛЕЦЬКОГО з дружиною ВАЛЕЮ
братанка — ОЛЕГА КОБИЛЕЦЬКОГО з родиною
та дальшу родину в ЗСА, Канаді та Україні.

Ділимося сумною вісткою, що у четвер, 20-го липня 1995 року у Філядельфії відійшла у вічність по короткій недузі на 97-му році життя наша найдорожча бабця і прабабця
бл. п.
СТЕФАНІЯ „ФУФКА" ГОЛІНАТА

ПОХОРОННІ відправи відбулися в понеділок 24-го липня 1995 р. в церкві Царя Христа при 1629 W. Cayuga St., а відтак на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Па.

Горем прибиті:
внук — РОМАН з дружиною ІРЕНОЮ і дітьми АННОЮ і МАРТОЮ
внучка — ХРИСТИНА з мужем БОРИСОМ ПРОКОПОВИЧОМ і дітьми РОМАНОМ і РЕНЕЮ

У глибокому смутку повідомляємо приятелів і знайомих, що у четвер, 20-го липня 1995 р. у Гадсоні, Фла. несподівано відійшов у вічність на 74-му році життя
бл. п.
ЕВГЕН ДОРОШ
інж. лісник, довголітній лісмайстер, маґістер-бібліотекар, механічний інженер Rockefeller Center та член українських організацій

Зашені в смутку:
доньки — ДАРІЯ І
— ХРИСТЯ
внучки — ЖЕНЕТ
— КАРОЛИН
правнучка — СТЕФАНІЯ
родини — ДОРОШІВ
— ПЕТРОШЕВИЧІВ
— ЛИСКІВ
— ОЛЕНА ГЕНТИШ-БРИХУН
— ЮРІЙ СТРУТИНСЬКИЙ з родиною
— РОМАН ГЕНТИШ з родиною.

ДОРАДНИК норвезького міністерства праці Роґер Інгебриґтсен повідомив, що його країна готова прийняти втікачів з Боснії. В останні дні, у висліді наступу сербських військ, район Сребрениці і Жепи залишили щонайменше 25,000 осіб. Норвеґія належить до тих держав, котрі дотепер прийняли найбільшу кількість втікачів з Боснії. В 1993 році їх прибуло понад 10,000 і всі вони дістали дах над головою та грошову допомогу. Однак рік тому норвезький уряд запровадив візовий порядок для всіх втікачів з колишньої Юґославії і їх потік відразу значно зменшився. Християнська народна партія Норвеґії наполягає, щоб уряд надав боснійським втікачам право безвізового в'їзду в країну.

ЦИМИ ДНЯМИ болівійська влада почала велику операцію, спрямовану на знищення посівів коки. Як відомо, її використовують не лише у фармацевтиці, але вона також служить сировинною основою у процесі виготовлення кокаїни. Проте власники плянтацій і їхні робітники відмовилися виконати вимоги уряду, тому поліція була змушена застосувати силу. У висліді збройної сутички понад 30 осіб поранено, 150 заарештовано.

Загальні збори УАСТ „Леви" Чикаго

У неділю, 11-го червня, у власній домівці в Чикаго відбулися чергові звичайні Загальні збори УАСТ „Леви". Зборами проводила Президія: мгр Роман Б. Припхан — голова, Юліян Юринець — секретар. Зі звітів уступаючої Управи (голова І. Лоско) довідуємося, що в Т-ві активними були такі ланки: копаного м'яча, відбиванки, настільного тенісу, шахів, більярду і бриджа. Найбільш діяльною була ланка копаного м'яча. Перша дружина, олдбої та юніори (зорганізовані в Парк Рідж) брали участь в лігових американських розгривках — вліті на відкритих площах, взимі в закритих залях. Перша дружина взяла участь у двох товариських турнірах, що їх організувало УСТ „Крила" в Барабу, Висконсин. Кожного року УАСТ „Леви" в серпні організовують турніри олдбоїв з участю українських і американських дружин. Провідником І дружини є Михайло Мартинович, а олдбоїв — Анатолій Яворський.

Відбиванка. У травні 1993 року УАСТ „Леви" було господарем відбиванкових першостей УСЦАК. В цьому турнірі взяло участь шість дружин чоловічих та дві — жіночі. В чоловічій групі дружини зайняли такі місця: УСО „Тризуб" Філядельфія, УАСТ „Леви" Чикаго, УСВТ „Чорноморська Січ" Нюарк, ВК „Крилаті" Вінніпеґ, „Ракети" Мінneaполіс, УСТ „Львів", Клівленд. У жіночій конкуренції перше місце зайняла „Чорноморська Січ", друге „Леви" Чикаго. Провідником турніру був ланковий відбиванки УАСТ „Леви" д-р Юрій Куріца. Крім того чоловіча дружина УАСТ „Леви" на весні 1994 року взяла участь в турнірі УСЦАК в Торонто, де зайняла третє місце.

Настільний теніс відновив свою активність завдяки приїздові молодих змагунів з України. Влаштовано турнір, на який зголосилося 16 змагунів. Провідником ланки є Ярослав Лампіка. В домівці відбуваються товариські розгривки з шахів, бриджа і більярду. Турнірів не влаштовувано.

27-29 травня у Філядельфії відбулося спортове „Джемборі", в якому УАСТ „Леви" взяло участь і добилося таких успіхів: перше місце жіноча відбиванка, третє місце копаний м'яч (збірна „Леви" — „Крила"), третє місце в тенісі здобув А. Терлецький (група сеньйорів). Організатором та провідником поїздки до Філядельфії був А. Василів. З касового звіту касира Р. Припхана виходить, що було 23,927.98 дол. приходів і 20,820.47 дол. розходів. На 11 червня 1995 р. сальдо — 3,107.47 дол. Голова Контрольної комісії Василь Камінський ствердив, що всі прибутки і видаткові посвідки згідні із вписами і що кінцеве сальдо правильне. Він звернув увагу, що членські вкладки не є вплачувані своєчасно. По короткій дискусії і на внесок Контрольної комісії уділено абсолюторію уступаючій Управі. Нову Управу вибрано у складі: Іван Лоско — президент, Олександер Василів і Гриць Терлецький — заступники, Валентин Кашуба — секретар, Роман Б. Припхан — касир, А. Василів — заступник, референт преси — Р. Б. Припхан, Іван Печенюк — адміністратор дому, Степан Стадник — господар. Члени Управи: Михайло Мартинович, Іван Полюхович, Осип Чучук, Андрій Еліяшевський, Петро Стецько. Контрольна комісія: Василь Камінський — голова, Юліян Юринець, Іван Тищенко — члени. Товариський суд: мгр Мирослав Турянський голова, д-р Іван Лесейко — член.

У пляні праці, крім нормальних спортових розгривок, звернено увагу на те, щоб упорядкувати картотеку членства Т-ва. Тим мають зайнятися голова і касир. Рівно ж дискутовано, в який спосіб притягнути до праці в Т-ві колишніх змагунів. Заключне слово виголосив переобраний голова І. Лоско, який подякував за перевибір та попросив присутніх до тісної співпраці, якої Управа так дуже потребує. На закінчення учасники Зборів продовжували дискусії про Т-во при перекусці.

Мгр Роман Б. Припхан

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСК Ню Йорк — чемпіон II Дивізії Космополітальної Ліґи
УСК Ню Йорк — Манґатан Кікерс СК — 2:0

Ню Йорк, 18 червня. — Тією перемогою, що її здобула I дружина УСК, вона гідно закінчила футбольний сезон, здобувши звання чемпіона II дивізії Космополітальної Ліґи і зв'язаний з ним аванс до I і найвищої дивізії тієї Ліґи Звітова зустріч пройшла у швидкому темпі, в якій суперники намагалися здобути хоч би одну точку. Футболісти УСК в свою чергу, для досягнення чемпіонату, мусіли здобути перемогу, обидві точки. Конто голів для УСК відкрив Роман Гупало, коли у 18-ій хвилині з подачі Ясіне загнав м'яч у сітку воріт суперників. До перерви обидва напади створили по кілька добрих нагод до здобуття голів, але вислід до кінця першої половини залишився 1:0. Після відпочинку наші футболісти продовжували натискати в підворіття „Кікерсів", завдяки чому на 65-ій хвилині Назмі подвоїв рахунок 2:0. З цим вислідом і закінчилася ця зустріч і черговий успішний сезон. Резервісти УСК теж наблизилися до чемпіонату своєї дивізії, перемагаючи резерву „Кікерса" вислідом 2:0.

Склад чемпіонської дружини УСК: Ґуйдо, Девон, Бані, В. Коваленко, Ґреб, Назмі, Гупало, Ларащак, Дональд, Ясіне, Кліфорд, Макі, Кріст, провідник і тренер Стефан Коваленко.

С.К.

Свято діяча УСК

Видатний діяч УСК, довголітній касир, успішний збірщик на Олімпійський Фонд УСЦАК Федір Щесняк і його дружина Софія 29-го травня ц.р. відзначили свій ювілей — 50-річчя щасливого подружньог життя. З тієї нагоди усі члени УСК і Управи УСЦАК передають ювілятам найкращі побажання багато сил й здоров'я та дальшої успішної праці на полі українського спорту.

З листа яхтсменки Олени Бойко до Управи УСЦАК

Вп. п. Стебельський! З гордим серцем повідомляю УСЦАК, що екіпаж яхти „Сімон" щасливо заплив до Чорноморського яхтклюбу в Одесі 15-го травня ц.р. Мрія бути першою українкою, котра власною яхтою перепилила океан і повернулася до країни народження у вільну Україну — сповнилася. Як від Т-ва „Просвіта", так і від Одеської Обласної Адміністрації, Управління у справах Молоді і Спорту, нас вітали китицею квітів та сердечною гостинністю. На привітальний вечері ми передали прапорці УСЦАК і УСВТ „Чорноморська Січ" голові Управління Ю. Половецькому (їх пізніше показували на телевізії). Він нагородив нас Одеською медалею та грамотою за „проявлені мужність, майстерність та наполегливість" при вітрильному переплаві" зі ЗСА в Україну. На виступах та інтер'ю з репортерами газет, радіо і телевізії, майже кожночасно перше питання „як я з Америки так чудово говорю по-українськи?" При відповідях маю нагоду розказати про життя української діяспори, підкреслюючи виховну діяльність наших спортових Товариств. Відмічую, що ми горді (я і мій чоловік) бути „амбасадорами доброї волі" УСЦАК, яка підтримує розвиток спорту в Україні, щоб Україна мала можливість виступати на спортових аренах світу. Тепер моє головне завдання фінансово підтримувати репрезентацію України на Олімпіяду в Атланті... Ви відчуваєте наш великий ентузіязм та радість перебувати в Україні. В липні переплившемо до нового порту в Херсоні, де закордонні яхти незнані. Ще раз дякую за підтримку та простелення нам шляху в Україні!

З пошаною
Олена Бойко

Олена Бойко з чоловіком, а також її сестра Ліда, що цими днями долучиться до них, разом перебуватимуть в південній Україні довший час, де навчатимуть англійської мови (і рівночасно української) місцевих студентів. Завдяки зв'язкам УСЦАК, нашими яхтсменами опікуються відповідні спортові осередки в Одесі, згідно із вказівками чолових членів НОК України.

(от)

Вийшов....

(Закінчення зі стор. 3)

„XVIII увисвітленні 'Українського Історика'", д-р Володимир Сергійчук (Київ) „Мазепіяна на сторінках 'Українського Історика'", В. Піскун, „'Український Історик' в правдивому висвітлені української революції (1917–1920)", Н. Р. Кічігіна (Миколаїв) „Аграрне питання Центральної Ради на сторінках 'Українського Історика'", Віктор Гусєв (Київ) „Проблема українсько-єврейських взаємин на стор., 'У. І.'", д-р Тамара Мандебура (Київ), „'Український Історик' і повоєнна історія радянської України'", д-р Володимир Косик „'Український Історик' про ОУН і УПА", Олександер Вовк (Київ) „Висвітлення тематики ОУН і УПА в ж. 'Український Історик'", Людмила Мазука „Висвітлення проблеми еміґрації на сторінках 'У. І'".

У розділі „Грушевськознавство" поміщено слідуючі матеріяли: Любомир Винар (Кент) „У шістдесятиліття смерти Михайла Грушевського (1934–94)", Ігор Гирич (Київ) „Внесок 'Українського Історика' в грушевськознавство", Лариса Федорова (Київ) „Михайло Грушевський і музей міста Києва", Галина Бурлака (Київ) „Листи М. Грушевського до О. Кониського".

У розділі Оглоблияна видруковано такі матеріяли: д-р Олександер Оглоблин (Ладлов) автобіографічний генеалогічний нарис „Мій рід", д-р Любомир Винар (Кент) „Автобіографічні матеріяли О. Оглоблина", Лев Виковський (Денвер) „Проф. д-р О. Оглоблин як понтознавець", Ігор Верба (Київ) — „Архівна Оглоблияна в Києві".

В секції Історичні дослідження знаходимо слідуючі студії: д-р Олександер Баран (Канада) „Митрополит Андрей Шептицький і його екуменічні ідеї", акад. Ярослав Ісаєвич (Львів) „Михайло Брайчевський і його концепція історії України", д-р Микола Неврлий (Братислава) „Словацька рецепція Кирило-Методієвського Братства і слов'янська програма словаків".

Окремий розділ журналу присвячено О. Кандибі-Ольжичу з такими матеріялами: „Пам'яті д-ра О. Кандиби-Ольжича", д-р Андрій Сороковський (Кеймбридж) „Ольжич як науковець", д-р Людмила Красковська (Братислава) „Спогади про Олега Кандибу", Олег Кандиба (Стітсвілл, Канада) — „До батька".

У розділі Історіософія видруковано статтю д-ра Михайла Брайчевського (Київ) „Історософічні підвалини історичного поступу". У розділі Бібліографічні дослідження є праця д-ра Лева Ґольденберґа (Мілвокі) „Бібліографічна справа в Україні за умов державнопартійної цензури". Розділ Наукові конференції містить статті Валентини Піскун (Київ) „Міжнародна наукова конференція 'Українознавство в розбудові держави': підсумки", д-ра Олександра Домбровського (Ню Йорк) „Ювілейна наукова конференція 'Українського Історика' в Ню Йорку", д-ра Богдана Кузя (Мюнхен) „Наукова конференція в УВУ", К. Правденко (Харків) „Міжнародна наукова конференція про Кирило-Методієвське Братство у Києві", д-р Наталія Пазуняк (Філядельфія) „Симпозіюм в пошану О. Кандиби-Ольжича", д-р О. Домбровський (Ню Йорк) — „Наукова конференція, присвячена проф. О. Оглоблинові". У розділі Мемуаристика започатковано друк спогадів д-р Н. Полонської — Василенко „Мої спогади". У розділі З архівних матеріялів поміщено: „Три недруковані листи Симона Петлюри" за редакцією д-ра Марка Антоновича (Монтреаль).

Окремий розділ Ювілейні матеріяли містить документацію відносно 30-ліття „Українського Історика" (статті, звернення, привіти) з джерельною статтею „'Український Історик': хронологія і статистичні дані". Розділ рецензій вміщає критичні рецензії М. Антоновича, О. Домбровського, М. Неврлі, Л. Винара, Н. Іщук-Пазуняк і інших на українознавчі видання в Україні, Німеччині, Америці і інших країнах. Хроніка закінчує цей цінний том "Українського Історика", що налічує 356 стор.

В ювілейному році УІТ (1965–95) постановлено розбудувати Видавничий Фонд УІТ-УІ для збудування нормальної фінансової бази для видання „Українського Історика". Також запляновано приєднати 500 нових передплатників журналу, який даром розсилається до бібліотек, наукових установ і дослідників в Україні. Передплата в ювілейному році виносить 35 дол., в наступному році 40 дол. Проситься складати передплати і добровільні пожертви на такі адреси: Америка — „The Ukrainian Historian", P. O. Box 312, Kent, Ohio 44240; Канада— „The Ukrainian Historian", P. O. Box 95, Etobicoke, Ont. M9C 4V2, Canada.

✻ДО ВИНАЙМУ✻

✻ ПРАЦЯ ✻

✻ FUNERAL DIRECTORS ✻

